

Den afgørende mangel ved enhver førsteslagsstrategi er, at enhver modstander altid kan komme vores førsteslag i forkøbet. For at kunne gøre det behøver USSR blot at fjerne hele deres tidrøvende sikkerhedskontrol, som skal hindre en tilfældig eller ubegrundet krig. Således vil der ikke længere være tid til en politisk afgørelse om det atomare gengældelsesslag. Det er overvejende sandsynligt, at USSR må overlade det til en computer at træffe afgørelsen om affyringen af interkontinentalmissilerne – en afgørelse, som i så tilfælde ikke længere vil kunne trækkes tilbage.

Computeren vil uundgåeligt træffe denne afgørelse, når den mener at have registreret et angreb fra USA. Det kan ikke være i vor interesse at tvinge handlingsforløbet i en sådan retning.

Det er ikke ligefrem snedigt: at gøre dette at begynde atomkrigen til modstanderens bedste option. Men det er lige præcis, hvad vi vil gøre, hvis vi producerer et førsteslags-system, som ellers overlader USSR til vores nåde og velvilje. I værste fald er USSR i stand til at tilintetgøre os sammen med sig selv; i gunstigste fald kan de håbe, at deres våben tilfældigvis fungerer og vores ikke.

Førsteslagskonstruktioner er derfor værre end værdiløse. De udgør en trussel mod nationens overlevelse, ikke kun i de tilfælde, hvor vores modstander også råder over dem, fordi vi ikke har været kloge nok til at forhindre det gennem rustningskontrol, men også i det tilfælde, hvor vores modstander aldeles er prispivet vore våben.

Men hvorfor har da både Carter- og Reaganadministrationen foreslået produktionen af dette førsteslagsvåben?

Det er ikke et lidenskabeligt ønske om at udslette menneskeheden, der er fader til Trident II – det er sammenfaldet mellem to tekniske muligheder. For første gang vil det være muligt at bygge et u-bådsaffyret ballistisk missil med høj præcision, og for første gang råder vi over en u-båd, som er i stand til at affyre meget tunge missiler med stor nøjagtighed.

For en våbenkonstruktør betyder sådanne, hidtil urealiserede muligheder et vakuum, som ikke må fortsætte med at eksistere. Det er vores manglende evne til at kontrollere sådanne tankeløse, amoralske, tekniske bevægelsesmomenter, der kan frembringe menneskehedens allersidste store fejltagelse.

(New York Times, 11. februar 1982. – Thomas J. Downey er medlem af det demokratiske parti i New York og medlem af kongressens finansudvalgs ekspertgruppe vedrørende forsvarsgaver).